

РЕШЕНИЕ

№ 1498

гр. София, 05.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 07.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на
прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **6377** по описа за **2012**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу
Ревизионен акт № К [ЕГН] / 08. 02. 2012 г. и РА за поправка на ревизионен акт №
1212750 / 07. 03. 2012 г., издадени от орган по приходите при ТД на НАП С.,
потвърдени с Решение № 1100 / 11. 05. 2012 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е
незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от
съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в
обжалваната част. Претендира разносните по делото

Ответникът - Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” –
С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира
юрисконсултско възнаграждение.

Представителя на Софийска градска прокуратура изразява становище за
неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните
и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от
фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1108184 от 11. 07. 2011 г., издадена от Е.
В. – на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С.
/оправомощена със Заповед № РД-01-06 / 04. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП

С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], [населено място], за определяне на задълженията на дружеството за данък по ЗДДС за периода 01. 03. 2011 г. – 30. 06. 2011 г. Ревизията е следвало да приключи до 29. 10. 2011 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1108184 от 14. 11. 2011 г., връчен на управителя на дружеството на 20. 12. 2011 г.

В срока по чл. 117, ал. 5, изр. 2 от ДОПК, са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1108184 / 16. 12. 2011 г., е определена Д. Д. Т., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма], [населено място].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № К [ЕГН] / 08. 02. 2012 г. връчен на управителя на дружеството на 20. 02. 2012 г.

С жалба вх. № 53-03-386 / 05. 03. 2012 г., е оспорен РА по административен ред.

С РА № 1212750 / 07. 03. 2012 г., е поправен РА № К [ЕГН] / 08. 02. 2012 г.

С жалба вх. № 53-03-486 / 22. 03. 2012 г., е оспорен и РА за поправка на РА.

С Решение № 1100 / 11. 05. 2012 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., ревизионния акт и РА за поправка са потвърдени. Решението е връчено на 21. 05. 2012 г.

С жалба, вх. № 53-00-473 / 04. 06. 2011 г., е обжалван РА и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен акт № К [ЕГН] / 08. 02. 2012 г. и РА за поправка на ревизионен акт № 1212750 / 07. 03. 2012 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърдени с Решение № 1100 / 11. 05. 2012 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., на жалбоподателя [фирма], е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общо размер на 7 950,01 лв. по фактури издадени от [фирма].

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия, като не е налице твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като е приел че услугите, по процесните фактури са предназначени за безвъзмездни доставки или дейности, различни от икономическата дейност на лицето.

В жалбата се излагат съображения, че фактурираните услуги били свързани с основната дейност на лицето, тъй като предмета му на дейност бил именно строеж и откриване на учебни заведения.

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 7 950,01 лв. по 9 бр. фактури издадени от [фирма], с предмет плащане съгласно договор по проект „детска градина”.

По делото са представени процесните фактури, както и договор за предпроектни проучвания и проектирания от 05. 02. 2010 г. между [фирма], в качеството му на възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител.

Съгласно т. 1 от този договор, възложителят възлага, а изпълнителят приема и се задължава да изпълни необходимите фактически и правни действия и дейности по

подготовката на съответните градоустройствени процедури, проектни и други проучвания и проектиране, описани в чл. 2 от договора, по отношение на построяването на бъдеща сграда / сгради в следния недвижим имот – УПИ III 2653 за ОДЗ, кв. 114, м. „малинова долина – Изток”, [населено място].

Видно обаче от представения (стр. 77) нотариален акт № 72, том I, рег. № 3053, дело № 57 от 16. 06. 2008 г., този имот е собственост на И. Д. Д., който е съдружник и единия от управителите на [фирма].

Видно от обяснителната записка (стр. 65) на управителя на дружеството жалбоподател, разплащанията по проекта са извършени с лични средства на И. Д. Д., като по делото няма данни, по какъв начин са уредени тези плащания и защо се изплаща едно чуждо задължение. Няма евентуално доказателства за сключен договор за заем и съответно неговото осчетоводяване в счетоводството на дружеството.

В същото време няма и учредено право на строеж на дружеството в собствения на И. Д. Д. имот, нито нотариален акт за неговата продажба.

По делото е наличен (стр. 39 на гърба – 41) единствено предварителен договор за учредяване право на строеж върху недвижим имот и предоставяне на строителна услуга от 04. 02. 2010 г. между И. Д. Д., в качеството му на собственик – учредител и [фирма], в качеството му на приемател – строител.

В тази връзка обаче правилни са доводите от страна на решаващия орган, че този предварителен договор няма транслативно действие и вещноправен ефект и с него не се прехвърля право на собственост, ограничени вещни права, както и не се учредява суперфиция. Единственото, което се извършва с предварителния договор, е поемането на задължения за сключване на окончателен договор, но такъв липсва към датата на издаване на процесните фактури, както и към настоящия момент.

Следва да се отбележи, че освен това няма представен и проект, в изпълнение на договора за предпроектни проучвания и проектирания от 05. 02. 2010 г. между [фирма], в качеството му на възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител.

Съгласно чл. 182, ал. 1 от Закона за устройства на територията, строежи в чужд урегулиран поземлен имот имат право да извършват лицата, в полза на които е учредено право на строеж или право на надстрояване или пристрояване на заварена сграда, както и строежи под повърхността на земята. Освен това, [фирма], не се явява и възложител на обекта, по аргумент на противното от чл. 161, ал. 1 от ЗУТ, тъй като възложител е собственикът на имота, лицето, на което е учредено право на строеж в чужд имот, и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на закон.

Съдът счита за неоснователни доводите изложени в жалбата, че извършените разходи са въз връзка с изготвянето на проект за изграждане на детска градина и са свързани с предмета на дейност на дружеството. В тази връзка с подадената жалба до съда е представен (стр. 8-11) предварителен договор за учредяване право на строеж върху недвижим имот и предоставяне на строителна услуга от 04. 02. 2010 г. между И. Д. Д., в качеството му на собственик – учредител и [фирма], в качеството му на приемател – строител. Видно е, че този договор е идентичен с представения заедно с възраженията срещу издадения РД (стр. 39-41), но с различия в някои от клаузите. Съобразно чл. 1 от договора представен с възраженията, собственика – учредител се задължава да учреди с окончателен договор по нотариален акт право на строеж на приемателя – строител върху описания по-горе собствен недвижим имот за построяване на една жилищна сграда / сгради, съгласно действащия застроителен

план при максимално усвояване на допустимото строителство, предвидено за този квартал. В същото време в договора представен с жалбата до съда, чл. 1 има следното съдържание: собственика – учредител се задължава да учреди с окончателен договор по нотариален акт право на строеж на приемателя – строител върху описания по-горе собствен недвижим имот за построяване на една жилищна сграда / сграда с предназначение – обединено детско заведение/детска градина, съгласно действащия застроителен план при максимално усвояване на допустимото строителство, предвидено за този квартал.

Доколкото обаче тези договори представляват частни писмени документи, единствено което доказват е изявленията на подписалите ги лица, в случая на И. Д., действащ като физическо лице и законен представител на юридическото лице.

При това положение, правилно е прието в оспорения РА, че за жалбоподателя не е налице право на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, тъй като услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни от икономическата дейност на лицето.

В тази връзка изцяло неотнорми към спора са изложените в жалбата доводи, за извършването на предварително проучване, с оглед преценка на икономическата изгода, тъй като очевидно дружеството не притежава четири имота, всъщност не притежава нито един, видно от приложените обяснителна записка и справка за наличните недвижими имоти, а в същото време са направени разходи за чужд имот, за който дружеството няма учредени вещни права, поради което се касае за безвъзмездни доставки.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от жалбата, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Касадарина” ООД, [населено място], срещу Ревизионен акт № К [ЕГН] / 08. 02. 2012 г. и РА за поправка на ревизионен акт № 1212750 / 07. 03. 2012 г., издадени от орган по приходите при ТД на НАП С., потвърдени с Решение № 1100 / 11. 05. 2012 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С..

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], ет. 1, ап. 4, да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”-С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 568 (петстотин шестдесет и осем) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

